
Szerző: Szerk. (2020-04-16)

1 / 5 oldal | © Katolikus.ma

Jelen kiadvány tartalmául a Katolikus.ma cikke szolgál, mely a <https://katolikus.ma/olvassak-el-ennek-az-alazatos-imadsagnak-a-tortenet/> internetes címről származik. A cikket 2020-08-04 dátummal egy médiamissziós lelkületű Tisztelt Olvasónk töltötte le, létrehozva a jelen pdf vagy papír alapú kiadást, akinek ez úton is köszönjük az ilyen formában történő terjesztést. Mindent Isten nagyobb dicsőségére!

Olvassák el ennek az alázatos imádságnak a történetét

Az Urat azok az imádságok érintik meg a leginkább, amelyek a legegyszerűbbek, amelyek a szív legmélyéről fakadnak. A most következő történet emlékeztet a szegény parasztember Vianney Szent Jánosnak adott válaszára, amelyben elmondta, hogyan imádkozik ő a tabernákulum előtt („Én szólok hozzá, és ő szól hozzám!”). A történet többet mond el a hittel és alázatban történő imádkozásról, mint akárhány hosszú lelkeségi értekezés.

Mindenki ismeri azt a parabolát, amit Jézus mond el két emberről, akik imádkoznak. Az egyikük egy farizeus, a másikuk a rómaiak szolgálatában álló vámszedő (Lk 18, 9-14). Jézus kifogásolja a farizeus önelégültségét és a vámos iránt érzett megvetését. A vámos viszont messzebb áll, nem is meri szemét az égre emelni, és a mellét veri. Jézus kijelenti, hogy a vámszedő az, aki Istennek tetszően viselkedik, mivel „aki magát felmagasztalja, az megaláztatik, aki megalázza magát, az felmagasztaltatik” (Lk 18, 14).

Szerző: Szerk. (2020-04-16)

2 / 5 oldal | © Katolikus.ma

Egy szó, amely a szív mélyéről fakad

Az alázat lehetővé teszi, hogy az imádságban elfogadjuk a gyengeségeinket, mint ahogyan a vámszedő is teszi a templom hátsó részébe húzódva: „Isten, irgalmazz nekem, bűnösnek!” (Lk 18, 13). Isten felismeri az alázatosakat, mivel ő maga is szívében szelíd és alázatos, és örömét leli a megbocsátásban. Ő maga a Szeretet, aki a halálig lehajol hozzánk a keresztről, hogy felemeljen bennünket.

Az imádságban az a fontos, hogy a szív átélje. Lépcsős Szent János (Johannes Climacus) helyesen írta:

„Ne törekedj a sok beszédre, amikor imádkozol, mert tarthatsz attól, hogy szellemed elkalandozik, hogy keresse a szavakat. A vámos egyetlen szava megbékítette Istent, és egyetlen, hittel teli felkiáltása megmentette a latort.”

A szívből jövő, hittel teli imádságról a következő történet jut az eszembe.

Szerző: Szerk. (2020-04-16)

3 / 5 oldal | © Katolikus.ma

„Én vagyok itt, Jézus”

Egy plébános egyszer észrevette, hogy minden délben egy ember jön be a templomba, de csaknem azonnal távozik is. A dolog egy kicsit nyugtalanította. Megkérte a sekrestyést, kérdezné már meg az embert, hogy miért jön minden nap a templomba.

- Imádkozni jövök - felelte nyugodtan az öregember.

- Ugyan már! Ehhez nem marad itt elég sokáig! Éppen csak bemegy az oltárig, és rögtön utána már el is megy!

- Hát igen. Én nem tudok hosszú imádságokat mondani. De minden nap délben eljövök a barátomhoz, odaállok a tabernákulum elé és azt mondom neki: „Jézus! Én vagyok itt, Simon!” Én így szoktam imádkozni. Kicsi imádság, de érzem, hogy hall engem, és biztosan örül is.

Szerző: Szerk. (2020-04-16)

4 / 5 oldal | © Katolikus.ma

Kis időre rá az öreg Simont elütötte egy teherautó, és súlyos sérülésekkel kórházba került. Az őt gondozó ápolónőt nagyon meglepte, milyen jókedélyű a bácsi, és megkérdezte tőle: „Mondja, hát hogyan tud mindig mosolyogni, amikor ennyire beteg?”

- Hát mert a barátom mindig meglátogat.

- Meglátogatja? Én még nem láttam egyszer sem magánál látogatót. Hát mikor jár ide a látogatója?

- Minden nap, délben. Itt áll, az ágyam lábánál, és azt mondja nekem: „Simon! Én vagyok itt, Jézus!”

Forrás: [Aleteia](#)

Fordította: Solymosi Judit

Szerző: Szerk. (2020-04-16)

5 / 5 oldal | © Katolikus.ma